

prtina, dovolj velika, da more mravlja skozi njo v cvet, kjer polize iz medovnika slaščico, kolikor je je ostalo čmrljem in drugim krepkim gostom. Vse to je popolnoma umevno, zakaj opisana naprava nima za cvet več pomena, kadar je rastlina dosegla svojo zvrho. Na drugo stran pa ne moremo očitati prirodi skoposti; obratno, prav pogostoma se primeri, da razsiplje svoje darove ne gledé na to, kdo jih uporablja. Čemú bi neki zapirala še sedaj mravljam pot do kruha, ker ji ne morejo več škodovati?

V obče pa moramo povedati, da je mnogo krilatih žužkov, živečih ob rastlinski hrani, ki so ali poklicani ali nepoklicani góstje. To je zavisno od tega, kakó navadno zahajajo k rastlinam. Žužki, ki se navzlic svojim krilom plazijo po rastlini na viš, želèč dospeti do medú, stojé v jedni vrsti z ónimi, katerim je priroda menda pozabila podariti táko orodje. Celó óni, ki prihité le po zraku na cvet, niso vselej dobro došli; to pa je zavisno od pota, po katerem se sučejo proti medovniku. Vse to bodemo natančneje obravnavali pozneje in pokazali častitim čitateljem, kakó so ustvarjeni cvetovi in kakó se branijo nepoklicanih góstov.

(Dalje prihodujè.)

Pozdrav.

Letí na sever mi oblak,
Takó ponosen in legak!
Nad mestom belim obstoji,
Pregleda hiše in ljudi.
Zdaj v jedno hiš pozrè molčé;
Zakaj mu lica plamené? . . .

To ni oblak pod nebom bil,
Moj duh je plaval lahnokríl.
Tam deve zrl je vitki stas,
Nje ust srebrni slišal glas.
Nizdolu vzdihnil je pozdrav,
Do južnih vrnil se nižav . . .

y.

